

slag, og jeg maa ogsaa takke den høitærede Finantsminister for den klare Maade, hvorpaa han har udtalt sig om Beskyttelses-spørgsmaalet. Jeg takker ham, fordi han har tonet rent slag, saa at Ingen her i Danmark kan tage feil i sin Tro, at han er den mest afgjorte Beskyttelsesmand, som har været til i Danmark i dette Aarhundrede. Han stiller sig paa Foreningen for det nationale Arbeides Standpunkt og gaar i enkelte Henseender endog saa videre. Den ærede Minister gjorde mig den Indrømmelse, at det gjælder i denne Sag om et Kompromis mellem de modstridende Anskuelser. Det har jeg søgt fra min Side at bane Veien for, og jeg tror ikke, at Nogen kan nægte, at jeg har havt den Bestræbelse. Naar man erindrer, at for saa Aar siden forelaa der et Forslag for Folkethinget, som jeg indbragte paa mit Partis Vegne, og hvor der var paaregnet en Mindreindtægt, der for at bruge den fra Høires Side benyttede Angivelse beløb sig til 7 Millioner Kroner, men her er kun en Indtægtsnedgang af $3\frac{1}{2}$ Million, det er kun Halvdelen, det er nu halvt saa stor en Indtægtsnedgang, som man der Gang paastod, vi vilde faae. Jeg søgte at begrænse mig paa det Allernøieste til Krigsstatens Beløb; men det er den høitærede Minister vel bekendt, at dette er et Principstandpunkt for Folkethinget. Vi kræve Krigsstaten eftergivet; om ikke dens enkelte Positioner som faadanne, saa dog det paagjældende Beløb. Det er en Fordring, som vi anse os for berettigede til at stille. Og det er dobbelt berettiget fra Folkethingets Side at stille denne Fordring, naar man erindrer, at det kun er en Del af den i 1864 paalagte Krigsskat, som nu staar tilbage efter 24 Aars Forløb, medens den anden Del, den modsvarende Del blev opgivet efter saa Aars Forløb. Og den Del, som blev opgivet, var den, som ramte de Velhavende, medens den Del, som er tilbage, er den, der rammer den almindelige Befolkning. Jeg skal ikke fordybe mig i, hvorvidt det er et Brud paa Tro og Love, det er sagt tidt nok, men det er en Uretfærdighed at bevare denne Skat, og der er ikke Spor af Grund dertil; thi den Aarsag, for hvilken den blev paalaagt, eksisterer ikke. Det var til Forsvaret af Slesvig, men Tanken om at forsvare Slesvig, som man har affaaet for 24 Aar siden, kan ikke være nogen Grund nu til at bevare denne Skat; eller tænker den ærede Minister maaste paa at erobre denne Landsdel tilbage? Vel veed jeg, at Regjeringens Fordring paa Toldindtægternes usforandrede Bevarelse eller i alt Fald paa, at de i det Væsentlige bevares og faae Lov til at stige fra Aar til

Aar — i det sidste Aar ere de atter stegne over 1 Million Kroner ifølge de for os liggende Anmærkninger til Finantsloven — staar i Forbindelse med Regjeringens militære Politif. Men saa vist som jeg veed, at denne militære Politif ikke deles af dette Things Flertal, saa vist veed jeg ogsaa, at den ikke deles af det danske Folks Flertal. Naar vi da stille den bestedne finantsielle Fordring kun at faae eftergivet, hvad man med Uretfærdighed har bevaret i disse Aar, Krigsstatens Beløb — og det er jo hele Fordringen fra vor Side — tror jeg ikke, at det er at gaa for vidt. Jeg tror, at det er fra vor Side et i finantsiel Henseende rimeligt Kompromis. Men hvorledes forholder Kompromis'et sig, set fra en anden Side? Vi stille ikke her Fordringen op om en Nedfattelse af Beskyttelsen i det Omfang, som Folkethinget tidligere har gjort. Den ærede Minister henviste til det af mig i Fjor indbragte Lovforslag; men jeg antager, at den ærede Minister og det ærede Thing ville erindre, at Indbringelsen i Fjor var en formel Indbringelse, hvorved jeg reserverede baade mig og Thingets Medlemmer, eller mit Partis Medlemmer, udtrykkelig vor Stilling overfor Forslagets enkelte Bestemmelser og kun fremhævede som det ene Punkt, vi maatte holde paa, at der skete en Nedfattelse af henved $3\frac{1}{2}$ Million Kroner. Derfor kan den ærede Minister ikke fra de enkelte Bestemmelser i dette Forslag, som stod i Forbindelse med Halvdelen af et for nogle Aar siden her i Thinget foreliggende Forslag, udbrage nogen Slutning om, at jeg er gaaet videre imod Beskyttelse, end Folkethinget hidtil har gjort. Men se vi hen til den Beslutning, som Folkethinget har taget efter en Overveielse af Toldlovens enkelte Positioner, vil det ses, at Folkethinget gif langt videre i sine Ønsker imod Beskyttelse, end her er gaaet. Samtidig altsaa med, at vi i disse to Henseender, i finantsiel Henseende og i Henseende til Beskyttelse have nærmet os mere og mere til den ærede Minister, er han navnlig i Retning af Beskyttelse gaaet længere og længere bort fra os. Det gjælder baade om den ærede Minister og om Landsthinget. Flertallet af Landsthingets Udvalg vedtog for 14 Aar siden en Betænkning, som ikke kom til Behandling i Thinget, men som gif Beskyttelsen i det Mindste ligesaa nær, og paa flere Punkter nærmere paa Livet, end dette Forslag gjør, og den ærede Minister forelagde i 1881 eller 1882, tror jeg det var, et Forslag fra Landsthinget, som ligeledes gif langt mindre vidt i Frihandelsretningen, end den ærede Minister nu vil gaa. Dette Forslag ændrede